

















































































































































při soudním jednání splňovali pouze procesní formalitu a větší iniciativa k zastávání klienta se zde nevyskytovala.

Vzhledem k nedostatku zjistitelných informací z protokolů je značně problematické uvést pouze jedno stanovisko k jejich roli. Dle mnou zjištěných skutečností vyvozují, že obhájci, zejména ti ustanoveni z úřední povinnosti, se k obhajobě stavěli v zásadě pasivně a pouze formálně plnili své procesní povinnosti. Dotazy na obviněného pokládali poskrovnu, o to méně směrem ke spoluobviněným či svědkům. Po vyzvání předsedy senátu v hlavním líčení k navrnutí dalších důkazů k provedení se mnohdy návrhu zdrželi, případně navrhli takové důkazy, o kterých existují oprávněné pochybnosti, zda by obviněnému v jakémkoliv smyslu prospěly. Přesto však se mezi obhájci vyskytovali i tací, kteří svědomitě hájili zájmy nejen klienta samotného, ale i zájmy spravedlnosti a materiální pravdy.











50. Zákon č. 109/1965 Sb., trestní řád